

Искам да разкажа за чудото, което Бог направи с мен - как ме спаси. Аз съм на 44 години, по народност китаец. Завърших висше образование. Имах много голям проблем - от шестнадесетгодишен вземах тежки наркотици - опиум, героин. След като се дипломирах, работих в Красноярския завод за производство на комбайни като заместник-началник на монтажния цех. Станах член на комунистическата партия, но от наркотиците не се отказвах. Пари за тях печелех чрез професионална игра на карти, кражби и въоръжени грабежи. Като резултат дойде първата присъда. Съдът успя да докаже само незаконно притежаване на

оръжие. Втората присъда беше за кражба, а следващите три за употреба на наркотици. Но за 25 години наркотична зависимост не съм направил никого наркоман, т.е. не съм инжектирал наркотик на човек, който никога преди не е вземал.

Разбирах, че сам не мога да се освободя от наркотичната зависимост и никой няма да ми помогне, защото към наркоманите всички се отнасят заслужено лошо. Когато се събуждах сутрин, мислех само за едно: как да си бия инжекция и откъде да взема пари за поредната доза, кого да излъжа, от кого да открадна. Знаех, че ако не взема наркотик, ще започнат повръщане, страшна диария и

силни болки. В това състояние наркоманът е готов на всичко, само и само да се почувства добре.

Тъй като вземах доста дълго наркотици, организъмът ми не издържа. Първо ми се поду коремът и по краката ми се образуваха язви. Отидох в рехабилитационния център, но не останах дълго там, защото състоянието ми се влоши. Когато се върнах вкъщи, лекарите ми поставиха диагнозата последен стадий цироза на черния дроб, уголемяване на далака и възпаление на задстомашната жлеза. Но най-тежкото беше гангрена на двата крака. Отказах се от ампутация, защото не исках да живея и се стараех по всякакъв начин да ускоря края. Вече не мо-

ОТ ЖАЖДАТА ЗА СМЪРТ...

РАЗБИРАХ, ЧЕ САМ НЕ МОГА
ДА СЕ ОСВОБОДЯ ОТ НАРКО-
ТИЧНАТА ЗАВИСИМОСТ И
НИКОЙ НЯМА ДА МИ ПОМОГНЕ,
ЗАЩОТО КЪМ НАРКОМАНИТЕ ВСИЧ-
КИ СЕ ОТНАСЯТ ЗАСЛУЖЕНО ЛОШО.

жех да ходя сам и ме взеха в болница. Но след една седмица ме изписаха, като казали на майка ми, че ми остава да живея максимум 5 или 7 дни и я посъветвали да се готви за погребение. Лекарят дълго убеждаваше майка ми да не подава заявление за пенсия по инвалидност. Мотивът беше, че няма да получавам пенсията дълго, т. е. скоро ще умра, а за да се оформят документите, са нужни много изследвания, много посещения по лекарски кабинети и всичко това при положение, че съм трудно подвижен. Затова молеха майка ми да ме остави да умра спокойно.

В края на краищата ми дадоха първа група инвалидност. Мъките ми бяха непоносими. Три пъти се опитвах да се самоубия. В един от тези страшни дни при мен дойдоха съвсем непознати хора. Казаха ми, че са вярващи, че Бог обича грешниците и иска да им помогне. Но възпитан на улицата, аз не

рани. Подариха ми Библия, научиха ме да я чета, да разбирам цитатите в контекста, научиха ме да се моля.

Започнах да чета Божието Слово и да се замислям върху него - имах много време за това. След това се опитах да се моля и забелязах, че изчезнаха диарията, гаденето, абстиненцията. И всичко това, без да вземам наркотици! Беше доста учудващо. Знаех, че чрез самовнушение може да се постигне много, но аз не си внушавах нищо, а просто се молах. Започнах да пиша стихове - несъвършени, но сърцето ми бе преизпълнено. Така лежах три години и през цялото време тези хора ме посещаваха. Тогава стана чудо. Язвите ми заздравяха, а те бяха 69. Започнах полека да ходя.

През последната неделя на януари 2004 г. за пръв път отидох на църква в гр. Черногорск. Слушах проповедта на Юрий Анисимов, който каза, че всички хора са грешници, но Господ обича всички и Иисус Христос е

РАДВАМ СЕ НА НОВИЯ ЖИВОТ И РАЗБИРАМ, ЧЕ САМО БОГ МОЖЕ ДА НАПРАВИ ТОВА, НА КОЕТО НЕ Е СПОСОБЕН НИТО ЕДИН ЛЕКАР, НИТО ЕДИН ЧОВЕК.

На следваща служба видях как един млад човек излезе отпред, падна на колене и извика към Бога за прошка. След него - още едно момче и един мъж. Всичките се покаяваха за греховете си. Не можех да си представя себе си на тяхното място. Но на 7 март, докато слушах проповедта на Анисимов, някаква сила ме вдигна от пейката и ме понесе напред (забравих за патерицата си). Не помня как паднах на колене, как молах Бога да ми прости греховете и цялото зло, което съм сторил на хората. Помня само, че брат Юрий Анисимов коленичи до мен и ме прегърна. Той плачеше, сълзите му се стичаха по шията ми. Родих се отново.

Преоцених живота си, цялата си ценностна система, смисълът

...КЪМ НОВИЯ ЖИВОТ

вярвах в безкористната помощ и не се доверявах на никого. Вглеждах се в лицата им, докато ми говореха за Бога, и си мислех: "Защо са тук? Какво искат?" Тогава от мен се бяха отвърнали всички: майка ми, жена ми (те просто заминаха) и останалите роднини. Единствено моят брат близък не ме изостави и идваше понякога от Ташкент, който е на четири часа път със самолет. А тези хора идваха, заставаха до леглото ми на колене и със сълзи молеха Бога да ме спаси, да ме изцели и да излекува моите

приел мъченическата смърт на голготския кръст за всички хора - Той може да прости всички грехове. Единственото, което трябва да направим, е да Го помолим за прошка и да Го приемем в сърцето си. Анисимов проповядваше, цитираше стихове от Библията, очите му бяха пълни със сълзи, но той не се срамуваше от тях. Помислих си: "Ето, зрял мъж, а плаче като дете." Аз бях възпитан различно - за мен сълзите бяха белег на слабост и никой никога не ме беше виждал да плача.

на дните ми стана друг. Чувствам се щастлив с Бога. На 4 юли се кръстих. Радвам се на новия живот и разбирам, че само Бог може да направи това, на което не е способен нито един лекар, нито един човек.

Накрая искам да кажа на хората, които пият алкохол, вземат наркотици, пушат цигари (аз пуших 37 години - от седемгодишен): само Бог е в състояние да ви помогне да се избавите от тази зависимост, сам човек не може да го постигне.

Лю Чун Мин